

REPUBLIKA
SLOVENIJA
VIŠJE
DELOVNO
IN SOCIALNO
SODIŠČE

VDSS Sodba Pdp 177/2021

Sodišče: Višje delovno in socialno sodišče

Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore

ECLI: ECLI:SI:VDSS:2021:PDP.177.2021

Evidenčna številka: VDS00048179

Datum odločbe: 01.06.2021

Senat: Jelka Zorman Bogunovič (preds.), mag. Aleksandra Hočevar Vinski (poroč.), mag. Biserka Kogej Dmitrovič

Področje: DELOVNO PRAVO

Institut: izredna odpoved pogodbe o zaposlitvi - hujša kršitev delovne obveznosti

Zveza: ZDR-1 člen 33, 109, 110, 110/1, 110/1-2, 110/1-4.

Jedro

Iz zapisnika o zagovoru izhaja, da delavec na dejstva v vabilu ni podal zagovora, ampak je podal le predlog, da mu delodajalec poda odpoved iz poslovnega razloga, čemur tožnik niti ne nasprotuje. Tudi pritožbene navedbe tožnika, da sta s prokuristko v vmesnem času od izostanka do odpovedi iskala način prenehanja delovnega razmerja, ki bi bil sprejemljiv za obe strani, nimajo vpliva na presojo odpovednega razloga, pač pa kvečjemu potrjujejo pravilno presojo sodišča prve stopnje o tem, da je izpolnjen tudi nadaljnji pogoj za zakonitost izredne odpovedi po 109. členu ZDR-1, kar je sodišče vezalo na izgubo zaupanja (čemur pritožba niti ne nasprotuje) ter na okoliščino, da tožnik niti ni imel več interesa delati pri tožencu.

Izrek

Pritožba se zavrne in se potrdi izpodbijana sodba sodišča prve stopnje.

Obrazložitev

1. Sodišče prve stopnje je zavrnilo zahtevek, da je izredna odpoved z dne 31. 3. 2020 nezakonita in se razveljavi, da je toženec dolžan tožnika pozvati na delo in mu za ves čas, ko ni delal, to je od 1. 4. 2020 dalje, priznati vse pravice iz dela, vključno s plačo, z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 15. dne v mesecu za pretekli mesec. Odločilo je še, da vsaka stranka krije svoje stroške postopka.

2. Zoper sodbo se pritožuje tožnik iz vseh pritožbenih razlogov. Vztraja, da je odpoved nezakonita, ker ne

obstoji odpovedni razlog, saj je bil toženec seznanjen s tem, da je delo zapustil zaradi bolečin. Govorila sta tudi o tem, da bo šel tožnik k zdravnici. Ta je potrdila, da je tožnik prišel k njej, a mu ni mogla odpreti bolniškega staleža, ker je šlo za recidiv. Tožnik je po pojasnilih zdravnice o tem, da mu ne more odpreti bolniškega staleža, takoj naslednje jutro obvestil A.A.. Povedal ji je tudi, da ne more delati, da se ne čuti zdravstveno zmožnega. Nato je bil vse do vročitve odpovedi odsoten z dela. V vmesnem času sta z navedeno iskala način prenehanja delovnega razmerja, ki bi bil sprejemljiv za obe strani. Sodišče je pravilno zaključilo, da odpovedni razlog iz 4. alineje prvega odstavka 110. člena ZDR-1 ni podan, s čimer je pritrdilo tožniku, da bi bilo treba njegovemu zahtevku ugoditi, nato pa je napačno presodilo, da ni dokazal upravičenega razloga za odsotnost, s čimer je ugotovilo odpovedni razlog iz 2. alineje prvega odstavka 110. člena ZDR-1 ter zahtevek zavrnilo. Ni res, da je na zagovoru rekel, da pri tožencu ne bo več delal, ampak sta se dogovorila, da mu je za sporni čas odobren neplačan dopust. To je skladno z listinami v spisu glede neplačanega dopusta. Tudi toženec je izpovedal, da je o neplačanem dopustu govoril s prokuristko, pa mu je ta rekla, da to ni možno v nedogled. Toženec je še izpovedal, da bi tožniku uredil neplačan dopust, če ne bi na zagovoru rekel, da ne bi več prišel delat, tako pa mu je dal možnost sporazumnega ali krivdnega prenehanja delovnega razmerja. Navedeno pomeni, da sta tožnik in toženec imela dogovor o neplačanem dopustu. V zapisniku o zagovoru ni navedena tožnikova izjava, da noče več delati pri tožencu. Sodišče je napačno ugotovilo zakonitost odpovedi, češ da tožnik svojih temeljnih delovnih obveznosti ni izpolnil naklepno ali iz hude malomarnosti, saj je bil z delodajalcem ves čas v komunikaciji, zanj je rad delal in še vedno hoče delati.

3. Toženec v odgovoru na pritožbo predlaga njeno zavrnitev. Navaja, da tožnik zoper odločitev, da je od 1. 3. 2020 zmožen opravljati delo, ni uveljavljal sodnega varstva. Tožnik dokazno nepodprto zatrjuje odobren neplačan dopust, pri čemer ni navedel določno, za kakšno časovno obdobje naj bi sploh šlo. Poleg tega je bil neplačan dopust predhodno pisno dogovorjen, kar dokazuje, da v spornem primeru ni bilo nobenega dogovora. Neplačan dopust ni pravica iz delovnega razmerja. Da tožnik ni želel več delati za toženca dokazuje tožnikov predlog, naj mu toženec poda redno odpoved, da bo upravičen do nadomestila za brezposelnost. Tožnik se ni dogovarjal o nadaljevanju, ampak o prenehanju delovnega razmerja.

4. Pritožba ni utemeljena.

5. Pritožbeno sodišče je preizkusilo izpodbijano sodbo v mejah razlogov, ki jih uveljavlja pritožba, po uradni dolžnosti pa je pazilo na bistvene kršitve določb pravnega postopka, naštete v drugem odstavku 350. člena Zakona o pravdnem postopku (ZPP, Ur. l. RS, št. 26/99 in nasl.), ter na pravilno uporabo materialnega prava. Ugotovilo je, da sodišče prve stopnje ni storilo bistvenih kršitev določb pravnega postopka, da je pravilno in popolno ugotovilo dejansko stanje in tudi pravilno uporabilo materialno pravo. Strinja se z razlogi izpodbijane sodbe.

6. Sodišče prve stopnje je pravilno ugotovilo zakonitost izredne odpovedi z dne 31. 3. 2020, ker tožnik od 2. 3. 2020 dalje ni prišel na delo. Toženec je odpoved kvalificiral po 2. (če delavec naklepoma ali iz hude malomarnosti huje krši pogodbene ali druge obveznosti iz delovnega razmerja) in 4. alineji (če delavec najmanj pet dni zaporedoma ne pride na delo, o razlogih za svojo odsotnost pa ne obvesti delodajalca, čeprav bi to moral in mogel storiti) prvega odstavka 110. člena ZDR-1. Sodišče prve stopnje je pravilno ugotovilo obstoj odpovednega razloga le po 2. alineji prvega odstavka 110. člena ZDR-1.

7. Pritožba napačno sklepa, da ima že sam neobstoj odpovednega razloga po 4. alineji prvega odstavka 110. člena ZDR-1 za posledico nezakonitost odpovedi. Prav tako neobstoj tega odpovednega razloga ne nakazuje tudi na neobstoj odpovednega razloga po 2. alineji prvega odstavka 110. člena ZDR-1. Slednja je najbolj splošna kvalifikacija odpovednega razloga izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi, medtem ko je odpovedni

razlog iz 4. alineje prvega odstavka 110. člena ZDR-1 poseben v tem, da delavec opusti skrbnost obvestiti delodajalca o razlogu odsotnosti. V obravnavanem primeru je bilo tožencu znano, zakaj je tožnik izostal z dela. O tem ga je obvestil takoj ob samem izostanku spornega dne, ko je zapustil delovno mesto (pomožna dela v žagarstvu) zaradi bolečin in odšel k zdravniku. Vendar pa je za odločitev o pritožbi ključno predvsem to, da tožniku ni bil odobren bolniški stalež za sporno obdobje, zato je sodišče prve stopnje pravilno ugotovilo neopravičen izostanek oziroma kršitev temeljne obveznosti opravljanja dela (33. člen ZDR-1), vsaj iz hude malomarnosti.

8. Tudi v okoliščinah primera, na katere opozarja pritožba, ni podlage za ugotovitev neobstoja odpovednega razloga. Tožnik je bil že pred spornim obdobjem od 14. 10. 2019 do 6. 12. 2019 v bolniškem staležu zaradi poškodbe izven dela. V obdobju od 7. 12. 2019 do 13. 1. 2020 je koristil 7 dni letnega dopusta ter neplačan dopust, o čemer sta bila sklenjena dva pisna sporazuma o koriščenju neplačanega dopusta. Tožnik je bil od 14. 1. 2020 do 29. 2. 2020 znova začasno nezmožen za delo, od 1. 3. 2020 dalje pa je bil ugotovljen kot zmožen za delo, česar ni izpodbijal. Prav tako ni uspel doseči ponovnega odprtja bolniškega staleža – novi predlog osebne zdravnice je bil z odločbo z dne 4. 3. 2020 zavrjen, ker je šlo za recidiv in tudi tega tožnik ni izpodbijal. O pojasnilih osebne zdravnice, da mu ne more ponovno odpreti bolniškega staleža, je takoj obvestil prokuristko ter ji ob tem povedal, da ne more delati, ker se ne čuti zdravstveno zmožnega. Kot rečeno, ni uveljavljal nadaljnjih postopkov pri ZZZS ter na socialnem sodišču, na delo pa tudi ni več prišel. Pritožba v tej zvezi nima navedb o pomanjkanju krivdnega elementa odpovednega razloga, pač pa se sklicuje na druge okoliščine, ki pa ne morejo privedi do pritožbenega uspeha strank.

9. Tožnik tako neutemeljeno vztraja, da naj bi imel za sporno obdobje dogovorjen neplačan dopust. Tožencu je to zanikal ter dokazal, da so bili tovrstni dogovori med strankama zgolj pisni. Tožnik v pritožbi omenja izpoved toženca o možnosti neplačanega dopusta, če ne bi tožnik na zagovoru rekel, da pri tožencu ne bi več delal. Slednje tožnik zanika ter trdi, da sta se s tožencem dogovorila za neplačan dopust, za kar pa v izvedenih dokazih ni podlage. Iz zapisnika o zagovoru izhaja, da delavec na dejstva v vabilu ni podal zagovora, ampak je podal le predlog, da mu delodajalec poda odpoved iz poslovnega razloga, čemur tožnik niti ne nasprotuje. Tudi pritožbene navedbe tožnika, da sta s prokuristko v vmesnem času od izostanka do odpovedi iskala način prenehanja delovnega razmerja, ki bi bil sprejemljiv za obe strani, nimajo vpliva na presojo odpovednega razloga, pač pa kvečjemu potrjujejo pravilno presojo sodišča prve stopnje o tem, da je izpolnjen tudi nadaljnji pogoj za zakonitost izredne odpovedi po 109. členu ZDR-1, kar je sodišče vezalo na izgubo zaupanja (čemur pritožba niti ne nasprotuje) ter na okoliščino, da tožnik niti ni imel več interesa delati pri tožencu.

10. Ker niso podani uveljavljani pritožbeni razlogi in tudi ne razlogi, na katere se pazi po uradni dolžnosti, je pritožbeno sodišče pritožbo kot neutemeljeno zavrnilo in potrdilo izpodbijano sodbo (353. člen ZPP).

Datum zadnje spremembe: 30.08.2021